

hed for at ændre den procent, hvortil fordringerne ved kendelsen er blevet nedsat.

Det foreslås, at skifteretten efter begæring også skal kunne genoptage en sag om gældssanering med henblik på at ændre den procent, hvortil fordringerne nedsættes. Procenten vil efter omstændighederne kunne nedsættes således, at den resterende del af gælden helt bortfalder. Gældssaneringskendelsen kan derimod ikke ændres, således at skyldneren skal betale en større procentdel af fordringerne.

Det forudsættes, at en ændring af nedsættelsesprocenten alene sker i de situationer, hvor en rimelig forlængelse af afdragsperioden ikke kan afbøde konsekvenserne af de ændrede forhold i skyldnerens økonomiske situation.

Har skyldneren pådraget sig væsentlig ny gæld efter kendelsen om gældssanering, bør det for at ligestille såvel gamle som nye fordringshavere i stedet for en ændring af nedsættelsesprocenten overvejes, om der er grundlag for at meddele skyldneren gældssanering på ny. I modsat fald vil de fordringshavere, hvis gæld er stiftet efter afsigelsen af kendelsen om gældssanering, kunne få fuld dækning for deres fordringer og dermed blive væsentligt bedre stillet end de fordringshavere, som måtte tåle en yderligere nedsættelse af deres fordringer.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.9.2.

Til nr. 17 (§ 230)

Den foreslåede bestemmelse er udtryk for den retstilstand, som fremgår af Højesterets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 2275, hvorefter opgørelsen af fordringer, der var omfattet af en tidligere kendelse om gældssanering, skulle ske efter princippet i konkurslovens § 230. Det præciseres i overensstemmelse hermed, at § 230 også finder anvendelse i de tilfælde, hvor skyldneren efter at være meddelt gældssanering på ny underkastes insolvensbehandling i form af konkurs, tvangsakkord eller gældssanering.

Til nr. 18 (Overskrift til kapitel 29)

Det foreslås, at overskriften til kapitel 29 ændres til »Gældssanering i forbindelse med konkurs«. Ændringen skal afspejle, at skyldneren efter de foreslåede regler, jf. lovforslagets § 1, nr. 19-25, ikke i alle tilfælde selv skal være gået konkurs for at kunne få gældssanering efter reglerne i dette kapitel.

Til nr. 19 (§§ 231-231 b)

Til § 231

Det foreslås, at anvendelsesområdet for reglerne om gældssanering i konkurs udvides til at omfatte en række yderligere situationer, hvor der ansøges om gældssanering i forbindelse med en konkursbehandling.

Bestemmelsens *stk. 1 og 2* opregner den persongruppe, hvor reglerne anvendes, og angiver, hvornår begæringen om gældssanering skal være indgivet.

I *stk. 1* opstilles den overordnede tidsmæssige betingelse, at begæringen må være indgivet, inden skifteretten indkalder til den afsluttende skiftesamling i konkursboet. Bestemmelsen finder anvendelse, uanset om boets sluttet efter konkurslovens § 143 eller med regnskab og udlodning efter konkurslovens §§ 151-152.

Efter *stk. 1, nr. 1*, er en personlig skyldner, som er under konkurs, omfattet af regelsættet. Bestemmelsen svarer til den gældende § 231, stk. 1, nr. 2, i konkursloven om gældssanering i konkurs.

Efter *stk. 1, nr. 2*, foreslås det, at reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs også skal finde anvendelse på den skyldner, hvis ægtefælle eller samlever er gået konkurs, såfremt skyldnerens gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for gæld, som ægtefællen eller samleveren har pådraget sig ved erhvervmæssig virksomhed. Lignende hæftelse kan f.eks. dække visse garantiforpligtelser.

Reglen indebærer, at det er uden betydning, om den uoverskuelige gældsbyrde stammer fra en erhvervsaktivitet, som er drevet i skyldnerens eget navn eller i ægtefællens eller samleverens navn.

Erhvervmæssig virksomhed omfatter de tilfælde, hvor virksomheden har været ægtefællens eller samleverens hovedbeskæftigelse. Virksomheder af mere hobbybetonet karakter, herunder f.eks. »garagesalg« af vin og lignende, vil ikke give skyldneren eller dennes ægtefælle eller samlever mulighed for at få gældssanering efter de foreslåede regler om gældssanering i forbindelse med konkurs. Det samme gælder i det tilfælde, hvor en lønmodtager har pådraget sig gæld ved fejlslagne investeringsprojekter f.eks. ved tegning af anparter uden sammenhæng med skyldnerens erhvervsudøvelse.

Bestemmelsen stiller krav om, at skyldnerens gæld i det væsentlige skal stamme fra erhvervmæssig virksomhed eller sikkerhedsstillelse herfor. Stammer gælden ikke i det væsentlige fra sådanne forpligtelser, men har gælden derimod karakter af forbrugsgæld eller lignende, vil skyldneren være henvist til at søge gældssanering efter reglerne i kapitel 25-28.